

«MIJN LEVEN IS TOTAAL VERANDERD»

Ijsduiken in de
Vinkeveense Plassen.

Gery ter velde (49) uit De Zilk raakte in september 2016 na een duikongeval in Sardinië in een coma. Toen zij weken later weer ontwaakte, stond haar wereld en die van haar partner Ted Huikeshoven op z'n kop: ze kon niet meer praten en niet bewegen. **Nog altijd is Gery aan het revalideren en knopt ze op haar lange weg naar herstel voor elke kleine verbetering.** Wij spraken Gery en Ted over het ongeval en hun totaal veranderde leven.

Ging er wat mis bij die bewuste duik en wat voelde je toen je weer boven water kwam? **Gery:** Begin september 2016 waren we op Sardinië voor een Tech2 opleiding. Na een duik volgens het boekje op de vierde dag van de opleiding ging het mis. Van de duik heb ik nog een paar herinneringen, bijvoorbeeld dat instructeur Stefano mij een knuffel gaf tijdens de laatste stop. Daarna kwam ik boven water, blij met de mooie en goed verlopen duik. Ik weet ook nog dat ik mijn uitrusting aan schipper Max gaf en aan boord klom. Daarna herinner ik me niks meer. Mijn eerstvolgende herinneringen zijn pas uit de periode toen ik was opgenomen in Heliomare, veertig dagen na het ongeval. **Ted:** Bij aankomst in het ziekenhuis was Gery inmiddels in coma. Daar hadden ze lang werk en wij wachtten intussen in onzekerheid. Op een CT-scan zagen ze belletjes in haar hoofd, dus ging ze direct door naar de hyperbare kamer. De eerste behandeling bleek succesvol, op de CT-scan daarna bleken alle belletjes verdwenen. Toen volgden er in tien dagen tijd nog zeven behandelingen om schade te beperken en het herstel te bespoedigen. Het was nog steeds gissen naar de oorzaak, maar één van de artsen liet mij beelden zien van het hart, waarop in de verbinding tussen de linker- en rechterboezem een heel klein

gaatje zichtbaar was. Door dat gaatje is was een verbinding tussen de aderlijke en slagaderlijke bloedsomloop, waardoor waarschijnlijk één of een paar belletjes niet door de longen uitgefilterd werden en in de grote slagaders terecht kwamen.

Hoe heb je de medische hulp ter plekke en later hier in Nederland ervaren?

Gery: Van Sardinië, waar ik 18 dagen in het ziekenhuis lag, en van de 22 dagen in het LUMC weet ik niets, behalve wat Ted mij heeft verteld.

Ted: De hulp in Sardinië was goed. We waren gelukkig op een korte vaarafstand van de kust en het ziekenhuis met de hyperbare kamer was vlakbij het duikcentrum. Eén van de artsen daar was zelf een duiker en een bekende van onze instructeur Stefano. Die arts was toevallig vrij die dag, maar kwam direct naar het ziekenhuis toen Stefano hem belde. Ik kon Gery twee keer per dag bezoeken en bij elk bezoek kon ik een arts spreken; heel anders dan in Nederland. Eén van de artsen daar, Diego, gaf mij zelfs zijn telefoonnummer, zodat we ook tussentijds konden communiceren. Ook

toen we weer terug waren in Nederland hadden we nog intensief contact met hem. Hij wilde net als zijn collega's graag weten hoe het verder met Gery ging en wat de uitwerking van hun behandelingen was. Ik kan dat enorm waarderen. Zelf heb ik ook erg veel steun gehad aan het contact met Diego. Hij praatte me door de meest moeilijke tijden heen. Waar een arts of verpleegkundige in Nederland zei dat ik niet te veel waarde moest hechten aan kleine vorderingen van Gery, vertelde Diego juist dat elke minuscule verbetering een grote neurologische betekenis had. Artsen in Nederland waren erg pessimistisch, terwijl Diego soortgelijke ongevallen veel had gezien in zijn carrière en mij vertelde positief te zijn. Ik denk niet dat ik het gered had zonder het contact met hem.

Hoe bolwerk je dat allemaal financieel en krijg je hierbij hulp?

Gery: Ik was zzp'er en niet verzekerd voor arbeidsongeschiktheid. Die verzekeringen zijn erg duur en als starter moest ik eerst nog gaan verdienen. Samen met Ted heb ik destijds die keuze gemaakt;

op zijn inkomen konden we leven en zelfs als je twee benen breekt kan je nog wel achter een computer werken, zo redeneerden we. Toen ik inmiddels een paar maanden thuis was en meer therapie aankon, is Ted gestopt bij zijn werkgever om volledig voor mij te kunnen zorgen. Ik koop mijn zorg zelf in uit een persoonsgebonden budget, en daarvan huur ik naast thuiszorg en huishoudelijke hulp ook Ted in. Van Ted's inkomen kunnen we in ons levensonderhoud voorzien en de fysiotherapie wordt vergoed door de zorgverzekering. Helaas is alleen fysiotherapie niet voldoende om vooruitgang te blijven boeken. Ik heb bijvoorbeeld ook neurofeedback training en personal training. Omdat die therapieën erg kostbaar zijn, hebben een aantal vrienden en familieleden geholpen om een stichting op te richten om die therapieën te bekostigen (zie kader).

Wat zijn jouw doelen voor de nabije toekomst en op de lange duur?

Gery: Het allerbelangrijkste is dat ik weer zelf leer lopen. Als ik daardoor wat mobieler word, zal ik ook veel meer

Gery klimt aan boord van de Aquila. Duiken was een grote passie van Gery, van duikjes in de lokale zoetwaterplas tot de Noordzee.

Gery: Ik hoop ooit mijn werk als fotograaf weer op te kunnen pakken.

zelfstandig kunnen. Daarbij ben ik veel aan het oefenen met mijn fotocamera. Fotograferen was tenslotte mijn werk en is nog steeds mijn grote passie. Ik hoop ooit mijn werk als fotograaf weer op te kunnen pakken.

Hoe sta je nu tegenover de duiksport?

Gery: Duiken was een grote passie van mij. Ik heb negentien jaar gedoken, zo'n 1500 duiken gemaakt. Van duikjes in de lokale zoetwaterplas tot de Noordzee, diepe wrakduiken en grotduiken. Ik vind het heel erg jammer dat dat niet meer kan.

Ted, ook jouw leven is op de kop komen te staan. Wat ging er door je heen toen Gery in het ziekenhuis belandde?

Het ongeval zelf was heel onwerkelijk. Alles zo goed verlopen en dan plots aan boord gaat het mis. Toen ze zei dat ze zich niet goed voelde dacht ik nog: kom op, even rustig ademen en een slok water nemen. Maar het ging snel bergafwaarts, dus het eerste wat we deden was een automaat met pure zuurstof in haar mond. We moesten snel en efficiënt handelen. Hoewel mijn lijf in paniekmodus wilde schieten, was daar gewoon geen ruimte voor. Maar het was doodeng.

Hoe ga jij om met jullie nieuwe situatie en wat is er voor jou allemaal veranderd sinds het duikongeluk?

Ted: Het leven is totaal anders nu. Voorheen werkte ik, sportte ik, had ik tijd voor hobby's, gaf ik duikles. Bovendien zaten we midden in de verbouwing van ons nieuwe huis en hadden we allerlei toekomstplannen. Nu

is het overleven, van dag tot dag. Elke dag draait om de revalidatie. Ik zorg fulltime voor Gery nu, zodat zij maximaal kan revalideren. Dat is wel zwaar. Ik kan maar kort van huis weg en ook 's nachts gaat de zorg door. Even naar het toilet 's nachts betekent dat ik een half uur uit bed ben en fysiek in de weer. Dat breekt wel een beetje op. Ook dat zorgt nog wel eens voor frustratie en aanvaringen, maar over het algemeen redden we ons. Het is de enige manier om zo intensief als Gery het aankan met de revalidatie bezig te zijn en maximaal resultaat te behalen. Maar ik kijk erg uit naar een tijd waarin ze een stuk zelfstandiger zal zijn. Vooral voor haar natuurlijk, maar ook voor mezelf. In mijn hoofd heb ik allerlei plannen voor de toekomst. Ik puzzel hoe ik mijn eigen bedrijfje op kan zetten, hoe we samen weer wat van het leven kunnen maken en hoe we de verbouwing van ons huis verder zullen aanpakken. Maar voorlopig blijft dat bij denken en dromen.

En hoe sta jij nu tegenover de duiksport?

Ted: Duiken vind ik nog steeds een mooie hobby en ik ben er ook niet bang voor geworden. Ik heb ik de eerste periode na het ongeval ook nog een paar keer gedoken, maar inmiddels heb ik al bijna twee jaar niet meer gedoken. Of ik ooit nog zal duiken weet ik niet. De glans is er wel vanaf. Die kriebels die ik vroeger voelde als ik iets las over een scheepswrak of een grotduik zijn er niet meer. Misschien ooit nog een duikje in de lokale zoetwaterplas, of op vakantie.

Gery heeft ofwel 19 jaar veel geluk gehad, of 1 keer heel veel pech.

Duiken zie ik nog steeds niet als onveilige sport. Hier bleek een aangeboren afwijking de oorzaak, die helaas niet eerder ontdekt is. Meestal geeft zo'n afwijking al veel eerder in een duikcarrière symptomen, waardoor je jezelf laat onderzoeken of stopt met duiken. Gery heeft ofwel 19 jaar veel geluk gehad, of 1 keer heel veel pech. Net hoe je het zien wil.

CLIMBING UP FROM THE DEEP

Gery ter Velde was voor haar duikongeval een zelfstandige fotograaf en filmer en ontwierp huisstijlen voor bedrijven. Daarnaast was ze duikinstructeur, technisch duiker en grotduiker en was zij als vrijwilliger actief bij Ghostfishing en Project Baseline. Wil je Gery helpen bij haar herstel zodat zij haar leven weer kan oppakken? Bezoek dan de website van Stichting 'Climbing Up From the Deep'. Deze stichting helpt Gery door de therapieën die niet vergoed worden te betalen en de kosten voor hulp- of trainingsmiddelen op zich te nemen. Al het geld wordt gegarandeerd gebruikt voor het herstel van Gery. Geen van de bestuursleden van de stichting ontvangt een vergoeding. Op www.climbingupfromthedeep.nl vind je alle benodigde informatie en kun je een donatie doen.